

Any 2003. Carles Capdevila i Eva Piquer

Engrescat amb el vintè aniversari, l'Ajuntament contracta vint dits per escriure el relat de Festa Major, i convida dos escriptors en lloc d'un com fins ara. Són parella, i això pot ser un avantatge, pensen, amb una innocència que els honora. La sorpresa arriba quan són cinc les persones que s'instal·len a l'Aparthotel Atenea per passar els quatre dies de Festa.

Capítol I: Rivalitat en família

És el que tenen, les parelles, que procreen. Això sí, s'han compromès a viure la Festa intensament, només amb els límits i servituds horàries que comporten una nena de set anys i mig (la Gran), un nen de sis anys (el Mitjà) i un nadó de catorze mesos (el Petit).

Perquè la implicació sigui màxima, i per no perdre el costum de discutir com tota bona parella, decideixen apuntar-se a la rivalitat local. Ell es fa Blau al·legant que hauria de perdre alguns quilets més per poder afrontar el color virginal. Ella es resigna a ser Blanca tot i que el seu color preferit és el blau, i es consola pensant que no ha tingut temps de tenyir-se, però que si algú es fixa en els seus cabells blancs podrà al·legar que exerceix de Dama Blanca. La Gran i el Mitjà elaboren una llista de pros i contres abans de prendre partit. A favor del blanc, la neu, el color del colom de la pau i el to de les dents ben netes. En contra, el blanc de la bata del metge que posa injeccions i les cagades del colom de la pau. A favor del blau, el cel, el mar, els texans i la sang dels prínceps d'uns contes monàrquics que encara es creuen. En contra, els blaus que porten a les cames de tant caure de la bici.

Veredict provisional, a l'espera d'algun cas de transfuguisme: la Gran serà Blanca com la mare, el Mitjà serà Blau com el pare. Deu euros invertits en els quatre mocadors oficials certifiquen la presa de partit. El Petit se'ls mira amb picardia des del cotxet, amb cara de Tamayo, i pensa que es vendrà al millor postor. Quan la Blanca Mare el mimi serà més Blanc que el Beckham, quan el Blau Pare el porti a les espatlles serà més Blau que l'hematoma frontal del dia que va descobrir que el sofà no era un trampolí i el parquet no era una piscina. De tota manera, el Petit hauria de ser més Blanc que Blau, si més no aquest any, perquè ja pot menjar peix blanc però encara no pot tastar el peix blau. Ni peix blau, ni carn de porc, ni fruits secs, ni ou cru, ni mongetes blanques. És la llista dels aliments prohibits fins als divuit mesos. La tenen penjada a la porta de la nevera de casa, al costat del menú del casal d'estiu.

Ara que ja porten els mocadors al coll, se senten tan Blanques (Ella i la Gran) i tan Blaus (Ell i el Mitjà) com els que ho són des de fa vint anys, per tradició familiar, per dur la contrària a la tradició familiar o simplement perquè sí. Inverteixen un parell d'euros més (i ja en van dotze) en dues porres. Les dones de la família aposten que els Blancs guanyaran set proves i els Blaus només tres (escacs, estirada de corda d'adults i carromòbils). Estan tan convençudes de l'encert dels seus pronòstics que deixen constància de l'aposta a la primera entrega del relat, perquè ningú les acusi de jugar brut quan s'emportin un pot acumulat que l'any passat

va superar els mil euros.

Els crida l'atenció una noia amb l'uniforme blau de cap a peus, i amb rastes. Ell evoca amb certa nostàlgia la seva època d'okupa i dedueix que els Blaus són més alternatius i, per tant, millors. Ella li recorda que ara estan hipotecats (la hipoteca també la van firmar a quatre mans) i li fa veure que les rastes han deixat de ser alternatives per passar a ser el pentinat eurovisiu de moda. O sigui que d'alternatius, res de res. Els Blaus deuen ser els més integrats, que per això són majoria.

L'Ajuntament, aquest any sí, segur, reparteix vuit mil preservatius. Ella i Ell han captat la indirecta. És més, pensen que la campanya l'han impulsat especialment per a ells, perquè no gosin venir amb mitja dotzena de fills quan els tornin a convidar d'aquí a una dècada, per escriure el relat dels trenta anys de la Festa Major. S'ho han agafat bé i han decidit que aquests dies només faran servir els condons oficials, si en troben. Un dels dos anirà a veure XXX, l'espectacle tres cops eròtic de la Fura dels Baus, i allà segur que en repartiran. Hi anirà un de sol perquè han vingut amb tres criatures i cap cangur. Ell té parents a Granollers, però no hi ha prou confiança per encolomar-los la canalla la primera nit de festa grossa. Ho faran a cara o creu, quan acabi el pregó.

A la Porxada, la colla Esperma Blanca s'ha erigit en defensora dels espermatozous i, en conseqüència, en detractora dels condons. Són gent de vint anys que prometen fer boicot a la iniciativa municipal de repartir preservatius. Si s'embalen, aquests nois i noies tan trempats dispararan la natalitat a Granollers. O potser no. Més d'un Esperma porta condons oficials a la butxaca. Diuen que només ho fan per conèixer el rival i asseguruen que no els faran servir, per principis. Però cal esperar que qualsevol principi deixi de ser indestructible de matinada, en plena Festa Major.

La Gran ha vist un gos amb un mocador blau i s'afanya a anotar-ho a la llibreta. El Petit rondina i recorda als pares que és l'hora de sopar. No serà fàcil preparar-li un puré de pollastre amb verdures o unes farinetes de cereals a la Porxada. Aquest vespre l'atiparan a base de creps (en fan de boníssimes en una parada ambulant). Se'n menjarà una sencera de pernil i formatge i mitja de xocolata. La Gran, malgrat el mocador blanc, demana una crep de tonyina, que és un peix tan blau com la sardina o el salmó. El Mitjà vol quedar-se a la plaça de l'Església, i es queixa que a la Porxada hi ha massa gent. No ha entès el caràcter integrador i massiu de la Festa. La proposta de fer vida solitària és rebutjada per tres vots contra un (el Petit Tamayo s'absté): és l'hora del pregó.

L'equip de so de la Porxada és impecable. Dotze altaveus escampen l'entusiasme de Pep Callau i els visques de l'alcalde Pujadas amb tanta força que Ella i Ell acaben entenent que el cartell més gran de la plaça sigui un anunci d'Opticari, que ven aparells per a sords. Els amos del negoci tenen clientela assegurada per als pròxims vint anys.

Abans de desvetllar-se l'enigma del pregoner triat pels Blancs, comproven la vitalitat de la ciutat amb una desfilada de gegants, nans, capgrossos, grallers, dames de foc, colom, dimonis i companyia que retarden l'inici del pregó fins a dos quarts i mig de deu. L'espera pagava la pena. Fins i tot Ell, Blau fins a la medul·la, aplaudeix de gust l'originalitat del pregó mentre intenta ballar i cantar la Guimbada.

El pregoner virtual, una suma de gent enregistrada en un càsting, completa un text enginyós i

crític que recorda els costos del nou Teatre i la zona blava, la guerra, el xapapote, i la mítica victòria dels Blancs a l'estirada de corda 2002, a més de denunciar la grisor i la xagofor de les places, just quan el termòmetre de la Porxada marca setze graus; però no s'ho creu ningú, perquè allò que en Mauri anomena sensació de xafogor supera de llarg els trenta-cinc.

Descartats definitivament els fills dels cosins com a cangurs accidentals, la parella de cronistes llança una moneda a l'aire per saber qui tindrà dret a anar a veure XXX. Li toca a Ell. Però a les 10, quan acaba el pregó, està tan suat que s'ho repensa. Té por d'aparèixer al Teatre Auditori tan sol i tan acalorat que el facin sortir a l'escenari i el posin en evidència. És una llàstima perquè tindria molt a aprendre i, a sobre, no podrà fer provisió de condons oficials. Però tampoc hi ha pressa. Aquesta nit toca escriure (ho faran per torns, ara l'un ara l'altre), i demà ja miraran de pescar-ne algun dels vuit mil que corren.

Capítol II: Ai, si ve el Garzón

La filla gran i el fill mitjà dels cronistes han compartit llit doble. Ahir no es van cansar de repetir que els feia molta il·lusió dormir en el llit de matrimoni que els ha preparat l'hotel. Aquest matí, així que s'han despertat amb les piles renovades, han preguntat als pares què caram vol dir matrimoni. No són hores de fer preguntes tan compromeses.

El Petit també s'ha llevat amb un excés d'energia. Tots tres exigeixen començar a viure el segon dia de festa. Ella i Ell es van barallar amb l'ordinador fins ben entrada la matinada, però tenir una família nombrosa és incompatible amb covar la mandra.

L'aparthotel Atenea té un inconvenient, segons els pares, i un avantatge, segons els nens: és massa a prop de les atraccions. Hi hauran d'anar tant si volen com si no. Només s'ho estalviarà Ell, perquè una reunió de feina l'obliga a abandonar família i festa tot el matí.

Tant per tant, Ella decideix pagar el peatge de seguida. Missió impossible. A quarts d'onze la majoria de firaires encara són dins les respectives rulots. L'única persona que troben és un individu amb la samarreta de Superman que s'esforça per fer brillar els autos de xoc. Els informa que les atraccions obren al vespre, quan el sol va de baixa.

Una atracció ofereix als nanos la possibilitat de donar voltes dalt d'un poni de veritat. Però ara els ponis han anat a esmorzar. El Mitjà vol saber si l'esmorzar d'un poni és tan variat com el bufet lliure de l'aparthotel. Per respondre aquest dubte existencial, emprenen una recerca dels animals pels afores de Granollers. Finalment, troben el camió blanc i groc (no, no és blanc i blau) que s'ha endut els cavallets a fer el primer àpat del dia. Al menjador improvisat a peu de carretera, hi ha vuit ponis (un de blanc, cap de blau) i vuit milions de mosques negríssimes.

Satisfeta la curiositat sobre l'alimentació monòtona dels pobres ponis de fira, desfan el camí i van fins a la Porxada. Els Blaus guanyen el campionat de futbolí. Ella i la Gran ho lamenten. El Mitjà ho hauria de celebrar, perquè fins ahir (i des d'ahir) era un Blau convençut, però aquest matí ha decidit que serà Blanc i Blau a la vegada, per tenir la victòria garantida. A les dotze del migdia aturen les partides per tirar la Tronada. El termòmetre marca 24 graus, la sensació de xafogor ja és de 40. La plaça trona i els coloms s'espanten. El Petit i el Mitjà, també.

L'única botiga oberta és l'oficial de la Festa Major. En surten després de mitja hora llarga de fer cua, equipats amb un barret de palla, dues gorres blanques i dues samarretes, una de cada bàndol. Trenta-tres euros, i de regal un parell de condons avalats per l'olla de la festa. En tindran prou per a la pròxima nit. I ves que no els acabin sobrant tots dos.

A la cua han coincidit amb en Francesc Sala, regidor de Cultura, que s'ofereix per fer de pare adoptiu de la Gran i el Mitjà mentre el Petit se'n va a dinar. Durant tres quarts d'hora, el Quico (que ja té dues nenes) experimentarà l'esgotador plaer d'exercir de pare de família nombrosa.

Ella i el Petit aterren al parc just quan la Gran i el Mitjà aboquen un sac d'arròs dins la paella gegant. Els nens pateixen un atac d'amnèsia: han oblidat que tenen una mare i un germà de bolquers. Atrapats pel magnetisme del poder, prefereixen fer de fills de regidor que de fills de cronistes. El nadó ha reservat una mica de gana per provar l'arròs, les gambes gentilesa de La Sirena i el tall de meló de sa mare.

A mitja arrossada arriba Ell, que tot i estar de règim té l'habilitat de no saltar-se cap àpat. Menja de pressa perquè la Gran i el Mitjà reclamen anar cap al correaigua infantil. El Petit s'adorm al cotxet en el trajecte fins a la Porxada. Però la migdiada no dura ni trenta segons: un ruixat artificial que inunda per sorpresa el carrer de Santa Esperança desperta el nadó. Sort que abans han tingut la precaució de posar-li els taps a les orelles. Potser acabaran a la consulta del doctor Estivill pel trauma de la migdiada interrompuda, però almenys s'estalviaran una visita d'urgència a l'otorrino.

En plena plaça, Ell es treu el polo i supera la vergonya d'ensenyar els mitxelins, seduït per la idea de rebre una dutxa pública a les quatre de la tarda. Té la panxa plena d'arròs, de manera que avui sabrà si els talls de digestió existeixen o no. Surt de la Porxada xop i encantat de la vida, com un nen amb sabates noves, i molles. Al balneari on s'escapa sempre que pot, de ruixar-te a pressió en diuen dutxa escocesa, i ho cobren a 18 euros els deu minuts. Aquí en diuen correaigua, és gratuït i dura molt més. Estan bojos, aquests granollerins.

Si Baltasar Garzón visités Granollers, i comprovés que les tradicions locals són estirar d'una corda i aixecar pedres, il·legalitzaria Blancs i Blaus per assemblar-se massa als bascos. Potser el fet que les pedres siguin rajoles, i les aixequin només per passar-les al del costat, i a sobre molts d'ells portin guants, seria un atenuant. Per sort, els únics jutges del carrer d'Anselm Clavé són els que decideixen que els Blancs han passat 336 rajoles i els Blaus 311, després de desestimar algunes impugnacions Blaves que confirmen la sana tensió entre colles.

En Pep Callau desafia el seu cognom i no calla mai. És la Veu, el Puyal de la festa, un narrador i animador omnipresent i omnipotent. Fa una retransmissió exemplar de la passada de rajoles. Ell sol amenitza les esperes, porta la central de dades, fa les entrevistes a peu de camp a visitants de Bilbao o d'Anglaterra, improvisa conyes sobre Operación Triunfo i descriu amb passió l'art passador de Romàrio-Codina. No dorm mai, en Pep Callau? Segur que no té cap doble, cap clònic? Quina recepta màgica li manté les cordes vocals en plena forma vint-i-quatre hores al dia?

El correaigua nocturn d'adults és brutal. Una mena de Patum en versió refrescant, amb components eròticofestius de Miss Samarreta Mullada, al ritme d'una melodia endimoniada creada pel músic granollerí Martí Ventura. Quan surti enregistrada en cedé, el compraran i

demanaran al balneari que el facin sonar durant la dutxa escocesa.

El privilegi d'aquesta Festa Major no és ser-ne l'alcalde, ni el pregoner, ni l'enxaneta, ni l'speaker, ni l'autor del relat. L'autèntic honor és controlar la mànega del correaigua i poder decidir quan cau tempesta sense dependre dels homes del temps. El nucli dur dels Blancs ocupa les places de bomber. "Estem esperant tot l'any aquest moment". I qui no?

Topen amb una colla curiosa: els fòssils. "Són persones de mitjana edat, aparentment normals, que s'apleguen al voltant d'un carretó". La definició la va fer el desaparegut periodista local Jaume Maspons, que dona nom a un premi literari d'humor i és homenatjat també per aquesta veterana colla Blava, que passeja la frase d'en Jaume amb orgull durant el seu particular tapeo. Són fòssils però no són tontos. Han aconseguit que la Fonda Europa, en Pep Salsetes, Viena, La Gamba i mitja dotzena més de restaurants els facin passar la set i la gana, i ho celebren ballant de bar en bar. Una mica com fan els bascos. Ai, el Garzón.

Els fòssils llueixen la bandera australiana en honor dels cangurs que se'ls queden les criatures per poder anar de gresca. Qui pogués ser fòssil, portar aquesta marxa i, sobretot, haver trobat cangur...

Quan tens tres criatures i cap cangur, Nit Golfa és una expressió prohibida. Però avui anuncien una Nit Golfa infantil. El grup Els quatre gats comença l'espectacle amb retard, perquè a les onze només hi havia això, quatre gats. A les dotze la cosa s'anima, amb la gent que prové del correaigua, però el Mitjà protagonitza una versió moderna de la Ventafocs: a mitjanit no és que perdi una sabata, és que li costa arrossegat-les totes dues. Arriba a l'hotel a quarts d'una, intentant aconseguir la proesa de dormir mentre camina. No oblidarà mai els dies eterns de Granollers. Somiarà amb ponis que mengen arròs, són ruixats amb mànegues i el transporten a ell a cavall fins al llit de matrimoni. Per cert, què és un matrimoni?

Capítol III: Segur que tomba

Ressaca. Es nota que, per a molts granollerins, la nit de divendres ha durat fins a les deu del matí de dissabte, justament l'hora que comença el taller d'estels a la plaça de l'Església. Els dos cronistes i les tres criatures enceten la tercera jornada de festa al carrer Santa Elisabet, ballant amb els gegants. De fet, els gegants se'ls han trobat per sorpresa, perquè en realitat ells es dirigien a La Gralla, amb l'esperança de trobar-la oberta. Forma part de la feina d'escriptor visitar les llibreries, mirar dissimuladament si tenen ben col·locats els llibres propis i sortir-ne amb els ànims per terra en el cas ben probable de no trobar-ne cap, ni a la prestatgeria més amagada. Bones notícies: tant La Gralla com la Carbó tanquen per Festa Major, o sigui que avui no tindran cap disgust. Però tampoc podran satisfer el vici de tocar, remenar i comprar lletra impresa.

A l'ombra de la Porxada es juga el campionat d'escacs, apassionant des de dintre i impossible de seguir com a espectador de grada. L'olor els condueix cap al concurs d'all i oli. Els que tastin les salses participants faran bé de lligar entre ells, aquest vespre. No és un dia adequat perquè s'arrisquin a estrenar parella.

Abans de posar-se a la cua de la botifarrada, la fotògrafa d'El 9 Nou els retrata asseguts en una pedra de la Porxada. Ignorants com són, trigaran a descobrir que es tractava de la mítica Pedra de l'Encant, la mateixa que qualsevol dia desapareixerà del mapa enduta per una

riuada, potser en ple correaigua. Encantats d'haver-la coneguda, senyora Pedra.

Dilluns tornaran a la feina ben morenos. No s'hi van posar gaire durant dues setmanes a la Costa Brava, però ho compensen de sobres aquest migdia, mentre mengen pa amb tomàquet i botifarra a la plaça de les Olles, sota un sol en ple rendiment. Tenen el bronzejat garantit: avui no s'han untat amb crema de protecció solar. El dinar l'amenitza el mestre botifarrer: critica els noctàmbuls que encara dormen i no para de repetir (com es repetirà l'all d'aquí a una estona) que les botifarres són petitones però juganeres. A Ell li surt l'orgull dels Hostalets de Balenyà, i recorda que a les Festes de l'Aplec del seu poble la serveixen de pam i mig, la botifarra. Però no ho escriurà al relat, perquè no s'enfadin.

El plat fort del dia és l'estirada de corda. "L'any passat vam perdre... perquè jo no hi era", diu l'adhesiu que porten molts Blaus a la samarreta blava. La família de cronistes es divideix: Ell se'n va amb el bàndol Blau, Ella i el Petit fan costat als Blancs i la Gran i el Mitjà aprofiten la visita dels avis dels Hostalets, poble de tornados mediàtics i botifarres de pam i mig, perquè els comprin xurros, els paguin un viatge amb trenet i no els obligeu a apuntar en una llibreta tot el que els passa, com els exigeixen els pares. L'àvia, garriguenca de naixement, recorda haver-hi vingut a festejar fa quaranta anys, a l'envelat de Granollers. La festa de llavors no tenia ni punt de comparació, perquè en lloc de ser blanca i blava era grisa com el franquisme.

Topen amb una dotació de Mossos dotats amb una porra com set botifarres de Granollers, o tres dels Hostalets (però aquesta comparació tampoc l'escriurà, per no remoure més el tema). Minuts després comprovaran que la policia catalana no ha vingut per por dels disturbis entre Blancs i Blaus, sinó per protegir el cap de la colla convergent en la futura estirada de corda electoral, Artur Mas.

Si no existís la Guimbada, L'estaca d'en Llach seria prou adequada com a banda sonora de la batalla central de Blancs i Blaus. Si tu l'estires prou per aquí i jo l'estiro prou per allà, segur que tomba, tomba, tomba. Els nens Blaus guanyen, i Ell se n'alegra des del balcó de can Barbany, on l'han acollit per tenir millor vista. Mentre els adults prenen posicions, Ella (que no pot sumar-se a la força dels Blancs perquè té el canell esquerre lesionat) i el Petit se situen davant d'una botiga d'articles d'esport. La mare s'ajeu per estar a l'alçada del nadó i, des d'aquesta perspectiva, passa revista als peus de la gentada. Guanyen per pallissa les xancletes de dit. Abans que els encastin contra l'aparador de la botiga, Ella s'incorpora i intenta obrir-se camí amb el cotxet entre l'aglomeració. "Aquest nen s'ofegarà", comenta una dona. Però el nadó sobreviurà per explicar-ho: va fer un bon entrenament durant les manis massives contra la guerra.

L'any passat els Blaus van perdre perquè molts no hi eren. A la primera estirada, tornen a perdre, i Ell, que s'ha quedat a fora per timidesa, vergonya i incapacitat de trobar un forat, se sent culpable de no haver-hi estat. I si els Blaus acaben perdent perquè Ell, tot i lluir el mocador des del dijous a la tarda, no l'ha estirada fort per aquí? Al segon combat s'hi agafa com pot, i descobreix el gust amarg de la desfeta, el mal rotllo que s'apodera del teu cos i la teva ànima a l'instant que la corda et desapareix de les mans i l'equip Blau es trenca. S'entristeix com cada cop que perd el Barça, o potser més, perquè la blavor granollerina li ha agafat molt fort, i els culers estan més acostumats a perdre partits que els Blaus estirades de corda. (A la nit descobrirà que els blaugranes han guanyat zero a un, ves per on, i no voldrà ni saber què han fet els Blancs.)

Ella, que fa dos dies s'ho prenia com una broma, ara se sent Blanca de tota la vida, i celebra saltant i ballant el resultat de la prova. Quan es retroben, Ell abatut, Ella saltirona, decideixen no comentar la jugada per no tensar la corda domèstica.

Han quedat amb els avis al quiosc de la plaça de la Corona, i just allà, a les nou de la nit, el Mitjà fa una descoberta d'impacte. A la paperera hi ha un plec de Relats de Festa Major. Els nens els salven i els compten: 270 exemplars sobrants. "Tanta feina per això", exclama l'autor de la troballa, que als sis anys acaba d'entendre que a la vida professional de la mama i el papa no tot és bufar i fer articles: després cal que algú els llegeixi.

Cap problema. Si algun avantatge ha de tenir ser cinc cronistes, i no un de sol, és que la família en pot assumir la distribució amb aquella alegria. La Gran i el Mitjà repartiran d'un en un, a mà, els díptics verds amb el relat que van escriure els papes de matinada. La gentada que va o ve del correfoc pel carreró Santa Esperança els accepta amb un somriure, i els nens recuperen la il·lusió per la feina dels progenitors. A Ella i Ell els cau la bava per partida doble, com a escriptors i com a pares. Literàriament, això sí que és un contacte directe amb el lector! Empresarialment, això sí que és un negoci familiar, i la resta són punyetes!

Per alliberar-se dels remordiments d'haver sotmès els fills a una sessió intensiva d'explotació infantil, el dia acaba a les atraccions. La família es reparteix entre el Dragon Khan i el Dragon Guay. Encara amb l'adrenalina disparada, els nanos decideixen que de grans seran firaires, per viure sempre de festa en festa. Els pares no ho diuen, però preferirien que es fessin bons llibreters com els de Can Carbó i La Gralla. Que encomanessin la passió per llegir tot l'any, i tanquessin les portes per Festa Major.

Capítol IV: Ningú pensa en l'endemà

Fa quatre dies la paraula Guimbada no existia al seu vocabulari. Aquesta tarda Ella i Ell cantaran l'himne a peu dret i amb prou força perquè els respectius "ei, ei, ei, ei, ei!" quedin enregistrats al cedé oficial del vintè aniversari.

Fa quatre dies desconeixien que en Biscarri fos un crac mediàtic. Aquesta tarda s'emocionaran quan el mític rajoler Blau entoni el "no puc més" i anunciï que és l'hora del seu adéu. A qui cony li importa que en Rajoy sigui l'hereu de l'Aznar: la gran incògnita és qui agafarà el relleu d'en Biscarri per plantar cara al fill Galí, que avui acabarà donant la victòria als Blancs per una rajola de diferència.

Ella i Ell ja saben que la tele pot aconseguir que un paio amb cervell de totxana ompli un pavelló fent veure que canta, però d'aquí a unes hores descobriran que només Blancs i Blaus són capaços de reunir quatre mil entusiastes per aplaudir artesans de totxanes de veritat.

La parella de cronistes té clar que l'estiu s'acaba i s'acosta anar a currar, però el que de debò els seduirà al vespre és que Granollers faci festa i no pensi en l'endemà. Demà, per cert, Ell haurà de parlar per la ràdio per imperatiu professional, i és a punt de quedar-se sense veu, de tant cridar visca-els-Blaus-ei-ei-ei-ei-ei. A Ella l'operaran del canell a les vuit del matí, i es podria estalviar l'anestèsia: segur que dormiria igualment durant tota l'operació, després de tantes nits en blanc (i mai més ben dit) a la capital del Vallès Oriental. Qui sap si les parets també blanques de l'hospital faran que se senti com a casa.

Tots cinc, els dos escriptors i els seus tres fills, enceten el diumenge mig morts per la

intensitat dels dies anteriors, però la Tronada els revifa. A la Porxada hi ha jornada castellera. Immersos en l'esperit local on el més important és participar, s'afanyen a aixecar un castell familiar, un modest dos de dos, perquè l'enxaneta dorm plàcidament (ell sí) al cotxet. Si divendres es van submergir al correaigua i ahir van estirar la corda, té lògica que ara s'esforcin per arribar a ser un dels Xics de Granollers. A aquestes alçades de la festa se'ls fa massa estrany assistir a un acte convencional, on n'hi ha prou amb mirar i aplaudir.

Després de dinar al Viena, toca anar a l'aparthotel i fer les maletes. Hi posen les samarretes blanques i blaves, les gorres amb visera, el barret de palla i quatre gots reciclables (dos de Blancs i dos de Blaus) que s'enduran a casa de record. Guarden en una butxaca del necesser els dos condons que els van regalar el segon dia a la botiga oficial de la Festa Major. No els han fet servir, i no pas per satisfer les reivindicacions de la colla Esperma Blanca, sinó per falta de temps. Tampoc sembla que els hagin de necessitar a curt termini: si mai troben un moment per ficar-se al llit, aprofitaran l'avinentesa per dormir d'una tirada tres dies i tres nits.

De moment, no fan ni cinc minuts de migdiada. A la Porxada, on ja han establert la segona residència fixa, Ella celebra i Ell lamenta la notícia que els carromòbils han desempatat el quatre a quatre i han donat avantatge psicològic i real als Blancs. Aviat serà l'hora d'acompanyar en Jordi Galí i en Joan Josep Biscarri pel carrer Anselm Clavé. La policia local, blanca i blava, és a dir, estranyament neutral, obre pas a una comitiva entusiasta que ja voldria tenir en Ronaldinho.

"Això que veureu és millor que un Barça-Madrid", els anuncia un dels espontanis amfitrions que els han anat informant aquests dies. Gent hospitalària com en Joan, una mena d'àngel de la guarda que ha aparegut màgicament quan el Mitjà tremolava de fred i necessitava una tovallola urgent al correaigua, quan Ell buscava uns guants per estirar la corda sense prendre mal o quan el Petit tenia fam de "potito" i calia trobar una farmàcia de guàrdia.

Com està la força dels Blaus? Com està la força dels Blancs? En Pep-Puyal-Callau provoca la cridòria massiva al pavelló mentre els dos contrincants prenen posicions i la Guimbada xucla el cos i l'ànima d'una coral multitudinària. Ara i aquí els déus de la festa són en Biscarri i en Galí, autèntics ídols amb mans de fang.

A dos quarts de nou s'apaguen els llums, la Guimbada cedeix el pas al Happy Birthday en versió grallera i entra en el terreny de joc un pastís d'aniversari amb vint espelmes. L'original, adornat amb pilotes de ping-pong, és poc comestible, però el públic pot imaginar-se que en tasta un tall gràcies a uns pastissets envasats que els reparteixen. Ell n'agafa un, però no arriba a treure'n el plàstic: tant per tant, prefereix saltar-se el règim amb un Rajol de pastisseria com el que han comprat per encetar demà a l'hora d'esmorzar (Ella no, que ha d'ingressar a l'hospital en dejú.)

La família no està separada, només està dividida. Ell s'ha mantingut Blau fins al darrer sospir. El Mitjà també, un cop superada la temptació de declarar-se bicolor per garantir la victòria. Ella i la Gran no deixaran de ser Blanques mai de la vida. El Petit Tamayo ja dorm quan, a mitjanit, el veredicté dona la victòria absoluta als Blancs. És de preveure que, així que es llevi, abraçarà les noies de la casa i assumirà com a propi el color de la llet de la mare.

Fa exactament dues dècades, just quan uns il·luminats parien aquesta festassa que els ha robat el cor i la son, Ell era un osonenc de divuit anys que feia les pràctiques de conduir a

Granollers, capital dels cotxes d'autoescola i dels exàmens de circulació. En aquesta ciutat pionera en rotondes es va guanyar la "L" a la primera, procurant no atropellar cap granollerí. Mai ha gosat preguntar si els vianants locals tenen assegurances especials, pel risc afegit que suposen els conductors novells.

Conduint sota una pluja que ha tingut el detall d'esperar-se al final per no aigualir la Festa Major, la parella de cronistes s'allunya de Granollers.

L'any que ve hi tornaran, però d'incògnit. Sense llibreta per prendre apunts. L'únic que saben segur, segur, és que Ella durà un mocador blanc al coll i Ell, un de blau. Els mateixos mocadors que ara, de matinada i abans de posar-se a escriure el quart i últim capítol del relat, s'intercanvien en la intimitat.

// S'ha separat la Galeria d'imatges corresponent al uploader d'imatges propi del content type, // dels "nodes reference" als continguts de "Galeria d'imatges" pre-existents. ?> // Uploader d'imatges ?> // "Nodes reference" a les Galeries d'imatges ?>

comunicacio@ajuntament.granollers.cat

URL d'origen:<https://www.granollers.cat/festamajor/any-2003-carles-capdevila-i-eva-piquer>